

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/06-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2007 prerokoval sťažnosť E. K., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 a 5, čl. 42 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 2, čl. 16, čl. 19, čl. 20 ods. 1, čl. 23, čl. 27 ods. 1 a 3 a čl. 32 Dohovoru o právach dieťaťa, čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 a čl. 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. júna 2005 doručené podanie E. K. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 1 a 5, čl. 42 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), práv podľa čl. 3, č. 6 ods. 2, čl. 16, čl. 19, čl. 20 ods. 1, čl. 23, čl. 27 ods. 1 a 3 a čl. 32 Dohovoru o právach dieťaťa, čl. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 a čl. 2 Dodatkového protokolu k dohovoru.

Sťažovateľka okrem iného uviedla, že dňa 23. decembra 2002 podala okresnému súdu návrh *„na súdne konanie (...), ktorého predmetom je znemožnené právne postavenie zdravotne poškodených synov a právneho postavenia zákonného zástupcu maloletých pri zabezpečovaní osobitne náročnej starostlivosti pri výchove a vzdelávaní“*.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 v spojení s § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predovšetkým z dôvodu, že k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom tak, ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť ďalej neobsahovala návrh rozhodnutia (petit) vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 234/04, III. ÚS 120/05). Sťažnosť zároveň neobsahovala označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva a slobody. Z podania nebolo možné zistiť, či sťažnosť podala sťažovateľka aj v mene svojich detí. Ďalej sťažovateľka v sťažnosti nepreukázala, že pred tým, ako podala sťažnosť ústavnému súdu, vyčerpala opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých využitie je oprávnená podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd vo výzvach z 29. júna 2005 a zo 6. novembra 2006 upozornil a poučil sťažovateľku o tom, aké predpoklady musí spĺňať kvalifikovaný návrh na začatie konania

pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jej sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ju, aby v stanovenej lehote nedostatky svojej sťažnosti odstránila (s poučením, ako je potrebné doplnenie náležitostí urobiť), pretože v opačnom prípade môže ústavný súd návrh odmietnuť a uznesenie sa nemusí odôvodňovať (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd sťažovateľku zároveň poučil o tom, aké predpoklady musia byť splnené na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľka reagovala na výzvy listami z 1. augusta 2005 a z 27. novembra 2006. Tieto podania boli nejasne formulované, pričom sťažovateľka v nich opäť neodstránila nedostatky podania.

S prihliadnutím na zistené skutočnosti ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 413/06 zo 14. decembra 2006 žiadosti sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel s odôvodnením, že u sťažovateľky nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu na jej zastupovanie v ústavnoprávnom konaní o jej sťažnosti, a súčasne jej dal možnosť do 10 dní od doručenia tohto uznesenia predložiť splnomocnenie pre advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V odôvodnení citovaného uznesenia taktiež uviedol, že v prípade nesplnenia tejto povinnosti bude jej sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uznesenie bolo sťažovateľke doručené 16. januára 2007.

Na uznesenie ústavného súdu sťažovateľka reagovala podaním z 18. januára 2007 doručeným ústavnému súdu 24. januára 2007, avšak splnomocnenie pre advokáta napriek uvedenému nepredložila.

Ústavný súd opätovne pripomína, že od povinného zastúpenia advokátom, ktoré vyžaduje ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, nemožno upustiť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Aj napriek tomu, že ústavný súd výslovne poučil sťažovateľku o tom, že jej zastupovanie advokátom je v konaní pred ústavným súdom povinné, čo ustanovuje aj § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, takéto splnomocnenie ústavnému súdu nepredložila. Ústavný súd sťažovateľku poučil aj o tom, že na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené tri predpoklady, a teda, že sťažovateľka musí o takéto ustanovenie požiadať, musia to odôvodňovať jej majetkové pomery a vo veci nemôže ísť o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V tejto súvislosti ústavný súd sťažovateľku upozornil na to, že všetky tri predpoklady musia byť splnené súčasne, a ak hoci len jeden z predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí sťažovateľa o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (III. ÚS 120/05, III. ÚS 265/05).

V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 199/03).

Pretože sťažovateľka nepredložila ústavnému súdu v stanovenej lehote splnomocnenie pre advokáta a nesplnila ani podmienky pre jeho ustanovenie, rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2007